

med sig, den Knægt! Og han er ikke bange af sig, — han gaar paa med krum Hals! Jeg hørte, man snakkede om ham paa Børsen idag. Artiklen synes ved Gud at skulle vække Røre. Det skulde slet ikke undre mig, om han tilsidst fik rejst Pengene til sine Galskaber.«

Alt dette var nu pure Opspind; men Hr. Delfts Iver for at bistaa Per i hans forvovne Anslag mod Svogerens Millioner var bleven til noget af en Lidenskab, efterat det var gaaet op for ham, at det var Jakobe, den unge Mands Efterstræbelser galdt. I første Øjeblik havde Opdagelsen rigtignok gjort ham noget nedslaaet, fordi han under disse Omstændigheder maatte betragte Sagen som ganske haabløs; men den giftige Skadefryd, som den gamle Hyæne følte ved den blotte Tanke om at se Hr. Eybert blive ydmyget, havde efterhaanden svækket hans Syn for Vanskelighederne. Han nærede fra gammel Tid et ganske specielt Had til denne Mand, som han trods ihærdig Bagvaskelse ikke havde formaaet at fortrænge af Familjens Gunst, — et Had, der dels skyldtes den Overlegenhed, hvormed Hr. Eybert bestandig behandlede ham, dels den Omstændighed, at han ansaae ham for Medvider i den »Uagtsomhed«, han i sin Ungdom havde begaaet, idet det var hos Hr. Eyberts Fader, han dengang havde været ansat, og om hvis højmodige Tilgivelse han havde maattet trygle paa sine Knæ.